

Portredeki Ölüm

Nora Roberts
J. D. Robb

Çeviri
Aslı Ağca

epsilon®

Bedenin ışığı gözlerdedir.
Yeni Ahit

*Bir anne ne olursa olsun bir annedir,
Yaşayan en kutsal varlık.*
-Samuel Coleridge

Giriş

Aldığımız ilk nefesle başlarız ölmeye. Ölüm içimizdedir, kalbimizin her atışıyla ona biraz daha yaklaşıyoruz. Ölüm hiçbir insanlığın kaçamayacağı bir sondur. Yine de yaşama dört elle sarılırız, geçiciliğine rağmen ona taparız. Ya da belki geçiciliği yüzünden bunu yaparız.

Ama her zaman ölümü de merak ederiz. Onun için anıtlar dikeriz, ritüellerle saygımızı sunarız. Bizim ölümüümüz nasıl olacak? diye sorarız kendimize. Ani ve hızlı mı? Uzun uzun ve yavaş mı? Acılı mı? Uzun ve dolu dolu bir yaşamdan sonra mı gelecek, yoksa en güzel çağımızda acımasız, beklenmedik bir son mu olacak?

Bizim zamanımız ne zaman? Çünkü ölüm her an gelebilir.

Bir öbür dünya yaratırız, çünkü günlerimizi mutlak bir son korkusuyla geçirmek işimize gelmez. Bize rehberlik edecek Tanrılar yaratırız; süt ve baldan ibaret sonsuz bir diyara geçirmek üzere bizleri kocaman altın kapılarda karşılayan tanrılar.

Hepimiz çocuğuz; iyiliğe sonsuz ödül ve kötülüğe sonsuz ceza vaadinin zincirleriyle kolları ve bacaklarından bağlı çocuklar. Yani çoğumuz aslında gerçekten yaşamıyor. Özgür olarak değil...

Ben yaşamı ve ölümü inceledim.

Sadece bir amaç var. Yaşamak. Özgür yaşamak. Var olmak. Her bir solukta sadece gölgelerden ibaret olmadığını anlamak. Sen ışıksın ve ışık beslenmelidir. Mümkün olan her kaynakla beslenmelidir. O zaman son, ölüm olmaz. Sonunda ışık haline geliriz.

Benim deli olduğumu söyleyecekler ama ben delilikten kurtuldum. Doğruyu ve kurtuluşu buldum. Var olduğumda, olduğum şey, yaptığım şey, yarattığım şey muazzam olacak.

Vé hepimiz sonsuza dek yaşayacağız.

Bölüm 1

Yaşam bundan daha güzel olamazdı. Eve ilk kahve fincanını başına dikerken giysi dolabından bir gömlek çıkardı. 2059 yazı hâlihazırda New York'u ve Doğu Sahili'nin geri kalanını boğduğundan ince ve kolsuz bir gömlek seçti.

Ama terlemek üşümekten daha güzeldi.

Bugün hiçbir şey keyfini kaçıramayacaktı. Kesinlikle hiçbir şey.

Eve gömleği üzerine geçirdi, sonra yalnız olduğundan emin olmak için kapıya bir bakış atarak, ikinci kahvesini almak üzere Oto-Aşçıya doğru hızlı, kalça sallamalı bir dansla ilerledi. Bilek ünitesine baktığında eğer isterse kahvaltı için epey vakti olduğunu gördü ve ne çıkar ki, diye düşünerek iki yabankı krep programladı.

Çizmelerini almak için dolaba döndü. Şu anda Eve üzerinde bej renkli pantolon ve mavi bir gömlek olan uzun, ince bir kadındı. Dağınık kesimli saçları kısaydı; zalim ve parlak güneş tarafından yer yer daha açık tonlar kazanmış bir kahverengiydi. Bu saçlar konyak renkli iri gözlerin ve dolgun

dudakların süslediği köşeli yüzüne çok uyuyordu. Eve'in çenesinde minik bir gamzesi vardı - kocası Roarke parmağının ucuyla okşamaktan çok hoşlanırdı.

Geniş ve keyifli bir serinliğe sahip evden çıktığında karşılaşıcağı sığağa rağmen dolaptan ince bir ceket çıkardı. Çıkmadan önce oturma alanındaki koltuğun üzerine bıraktığı silah koşumunu bağladıktan sonra ceketini giyecekti.

Rozeti zaten cebindeydi.

Teğmen Eve Dallas kahvesini ve krepleri Oto-Aşçıdan çıkardı, koltuğa gömüldü ve bir cinayet polisi olarak o günkü mesaisine başlamadan önce lüks kahvaltısının keyfini çıkarmaya hazırlandı.

İşin içinde yemek olduğunda kedilere özgü bir duyarlılığa sahip olan şişman kedi Galahad, aniden ortaya çıkarak koltukta Eve'in yanına zıpladı ve çift renkli gözleriyle tabağına bakmaya başladı.

"Benim." Eve çatalını krepe batırdı ve gözlerini kediye dikti. "Roarke kolay lokma olabilir dostum ama ben değilim. Ayrıca çoktan beslenmişsindir sen," diye ekleyerek ayaklarını sehpa uzattı ve kahvaltısına devam etti. "Eminim daha güneş doğarken aşağıda mutfakta Summerset'in bacakları arasında dolaşıyordun."

Eve uzanarak, kediyle burun buruna gelene kadar eğildi. "Hey, bir haberim var. Üç güzel, harika, muhteşem hafta boyunca bir daha öyle bir şey olmayacak. Ve neden biliyor musun? Neden olduğunu söyleyeyim mi?"

İçti neşeyle dolan Eve vazgeçerek kediye bir parça krep verdi. "Çünkü o kemik torbası, o havadan nem kapan kıl herif tatile gidiyor! Çok, çok uzaklara." Eve, Roarke'ın uşağı ama kendi can düşmanı Summerset'in, o akşam ve önle-

rindeki gelecek birçok akşam onu rahatsız etmek üzere evde olmayacağını bilmenin verdiği zevkle neredeyse şakır gibi konuşmuştu.

“Önümde tam yirmi bir tane Summerset’siz gün var ve Tanrım çok mutluyum.”

“Kedinin senin coşkunu paylaştığını sanmıyorum.” Roarke kenarına yaslanmış halde karısını izlediği kapı eşliğinden seslenmişti.

“Elbette paylaşıyor.” Galahad burnunu tabağa sokamadan önce Eve bir parça krep daha aldı. “Sadece serinkanlı bir portre çizmeye çalışıyor. Bu sabah halletmen gereken uydular-arası bir holo toplantın olduğunu sanıyordum.”

“Hallettim.”

Roarke odaya girdi. Kocasının hareket edişini izlemek Eve’in zevkine zevk kattı. Uzun adımlarla, pürüzsüz ve zarif hareketlerle ilerlerken tamamen tehlikeli bir erkek profili çiziyordu.

Yürüyüş konusunda kediye ders verebilir, diye düşündü Eve. Roarke’a gülümserken, kahvaltı ederken bu yüzü karşısında görmekten mutluluk duymayacak yaşayan tek bir kadın olamayacağına karar verdi.

Söz konusu yüzler olduğunda, kocasının yüzü Tanrı’nın çok cömert olduğu günlerden birinde yarattığı bir şaheserdi. Eve’in ağzını sulandırmayı başaran biçimli ve dolgun dudaklara sahip, yüksek elmacık kemikleri olan ince bir siması vardı. Sahip olduğu bütün muhteşem hatlar, parlak siyah saçlarla çerçevelemiş ve derin mavi gözlerle vurgulanmıştı.

Geri kalanı da hiç fena değil, diye düşündü Eve. Uzun, biçimli ve yapılı bir beden.

“Gel buraya güzel çocuk.” Eve elini Roarke’ın gömleğine

uzatarak sertçe onu kendine doğru çekti ve büyük bir zevkle dişlerini onun alt dudakına batırdı. Dilini aheste hareketlerle kocasının dudaklarında gezdirdikten sonra Eve yeniden arkasına yaslandı. “Kesinlikle kreplerden çok daha lezzetlisin.”

“Kesinlikle bu sabah çok neşelisin.”

“Elbette. Neşe benim göbek adımdır. Dışarı çıktığımda da tüm insanlığa keyif ve kakhaha dağıtacağım.”

“Çok hoş ve ilginç bir değişiklik olacak.” Roarke’ın ses tonunda İrlanda tınılarının yanında mutluluk da vardı. “Belki işe, şimdi benimle aşağı inip Summerset’i uğurlayarak başlayabilirsin.”

Eve suratını buruşturdu. “Bu iştahımı kaçırabilir.” Denecek ister gibi ağzına bir parça daha krep. “Hayır, hayır kaçırıyor. Tamam, bunu yapabilirim. Aşağı inip ona güle güle diye el sallayabilirim.”

Roarke karısının omzunu okşarken bir kaşını kaldırdı. “Kibar bir şekilde.”

“Tamam, görüş mesafesinden çıkana kadar mutluluk dansı yapmam. Tanrım, üç hafta!” Eve neşeyle ürpererek ayağa kalktı ve tabağı ulaşamayacağı bir yere koyarak kediyi hayal kırıklığına uğrattı.

“Üç muhteşem hafta boyunca onun çirkin suratını görmeyeceğim, gıcirtılı sesini duymayacağım.”

“Neden onun da senin hakkında aynı şekilde düşündüğüne eminim?” Roarke iç geçirerek ayağa kalktı. “İkinizin de o tükürük savaşlarını özleyeceğinizden eminim.”

“Özlemeyeceğim.” Eve koşumunu aldı, taktı ve silahını düzeltti. “Bu gece kutlama için -ve evet kutlama yapacağım- oturma odasında dans edip pizza yiyeceğim. Çıplak olarak.”

Roarke’ın kaşları havaya kalktı. “Bu kesinlikle çok hoşuma gider.”

“Pizzamı kesinlikle paylaşmam.” Eve ceketini giydi. “Şimdi etmem gereken bir veda var. Ayrıca merkeze geç kalıyorum.”

“Önce şunu tekrarlayalım.” Roarke ellerini karısının omzuna koydu. “İyi yolculuklar. Tatilinin keyfini çıkar.”

“Onunla konuşmam gerektiğini söylememiştin.” Eve, Roarke’ın kararlı bakışı karşısında derin bir nefes verdi. “Pekâlâ, tamam buna değer. İyi yolculuklar.” Dudaklarını ağır ağır gererek yüzüne bir gülümseme yerleştirdi. “Tatilinin keyfini çıkar. Uyuz. Uyuzu söylemem, onu sadece şimdi söylemek istedim.”

“Pekâlâ.” Roarke ellerini karısının omzundan kollarına doğru indirdi ve elini tuttu. “Bu tatili dört gözle bekliyor. Son birkaç yıldır kendine pek vakit ayırmadı.”

“O ölü balık bakışlı gözlerini uzun süreliğine üzerimden çekmek istememiştir. Ama önemli değil, önemli değil,” dedi Eve neşeli bir sesle. “Çünkü gidiyor ve önemli olan tek şey bu.”

Eve kedinin tiz bir sesle miyavlamasını, arkasından savrulan küfrü ve peşi sıra gelen patırtıları duydu. Hızla ayağa kalktı ama Roarke ondan çok daha önce merdivene ulaşmış, etrafa yayılmış çarşafların ortasına serilmiş Summerset’in yanına varmıştı bile.

Eve merdivenlerin sonundaki sahneye baktı ve, “Ah, lanet olsun,” dedi.

“Hiç kıyımdama. Hareket etmeye çalışma,” diye mırıldandı Roarke, Summerset’in yaralarını kontrol ederken.

Merdivenlerin sonuna gelen Eve diz çöktü. Summerset’in zaten soluk olan yüzü bembeyaz kesilmişti ve damla damla ter içindeydi. Eve adamın gözlerinde çektiği büyük acının yanı sıra yaşadığı şokun belirtilerini de gördü.

“Bacağım,” diyebilirdi Summerset boğuk bir sesle. “Tanrım, korkarım kırıldı.”

Eve, diz altından itibaren bacağın aldığı tuhaf aadıyı grdgnde öyle olduğunu anladı. “Bir battaniye getir,” dedi Roarke’a cep-linkini çıkarırken.

“Őokta. Sağlık ekibi çağıracağım.”

“Onu hareket ettirme.” Roarke seri bir hareketle arŐafalardan birini Summerset’in üzerine örttükten sonra hızla yuvarkı doğru koŐturdu. “Başka yaraları da olabilir.”

“Sadece bacağım. Ve omzum.” Eve tıbbi yardım isterken Summerset gözlerini kapadı. “Lanet kedi ayağıma dolandı.” YaŐlı adam dişlerini sıkarak gözlerini aadı ve düŐmenin yaratığı sıcaklık yerini dişlerini takırdatmaya yetecek bir Őmeye bırakırken, büyük bir çaba göstererek Eve’e doğru glmsemi. “Boynumu kırmamıŐ olmamın üzücü olduğunu düŐünüyorsunuzdur.”

“Bir an öyle bir düŐünce geçti aklımdan, evet.” Kendinde, diye düşündü Eve rahatlayarak. Bilinci yerinde. BakıŐları biraz donuk ama. Roarke bir battaniyeyle hızla aşağı inerken başını çevirip kocasına baktı. “Geliyorlar. Bilinci aadı ve kızgın. Kafa travması olduğunu sanmıyorum. Zaten taŐ gibi bir kafayı kırmak için merdivenden yuvarlanmaktan fazlası gerekir. Kediye takılmış.”

“Tanrı aŐkına!”

Eve, Roarke’ın uzanarak Summerset’in elini tutuŐunu izledi. Sıska maymun ile birbirlerine nasıl davranıyor olursa olsunlar Eve, bu adamın Roarke için gerçek babasından çok daha gerçek bir baba olduğunu biliyordu.

“Ben dış kapıya gidip Sağlık Ekibini karŐılayacađım.”

Evi, geniş bahçeleri, Roarke’ın inşa ettiği kişisel dünyayı,

şehirden ayıran dış kapıları açmak üzere güvenlik paneline doğru ilerledi Eve. Camı sıkın bir şekilde, Galahad'ın ortalıkta olmadığını ve muhtemelen bir süre de olmayacağını düşündü.

Kahrolası kedi muhtemelen yeterince krep vermedi diye Eve'yi cezalandırmak için bilerek yapmıştı bunu.

Eve siren sesini duyabilmeleri için dış kapıyı açtı ve sıcaklık karşısında neredeyse geriye doğru tökezledi. Saat daha sekizdi ama hava insanın beynini pişirecek kadar sıcaktı.

Gökyüzü ekşi süt rengiydi. Kalbinde bir süre önceki neşe olsaydı, zevkle içeceği yoğun bir şurup yoğunluğu vardı havada.

İyi yolculuklar, diye düşündü Eve. Uyuz.

Sirenleri duyduğunda aynı anda cep linki sinyal verdi. Eve, "Geliyorlar," diye Roarke'a seslendi ve cep linkini açmak için kenara çekildi. "Dallas. Lanet olsun, Nadine," dedi Kanal 75'in ünlü sunucusunu ekranda gördüğü anda. "Kötü zamanlama."

"Bir tüyo aldım. Ciddi bir tüyoya benziyor. Delancey D'nin orada buluşalım. Ben çıkıyorum."

"Bekle, dur bir dakika. Sırf öyle söylüyorsun diye seninle Aşağı Doğu Yakası'nda- "

"Biri ölmüş olabilir." Nadine masasının üzerindeki çıkartıları Eve'in de görebilmesi için kenara çekildi. "Sanırım kız ölmüş."

Bazıları doğal, bazıları profesyonel gözükten fotoğraflarda esmer genç bir kız vardı.

"Neden öldüğünü düşünüyorsun?"

"Yüz yüze anlatırım. Vakit kaybediyoruz."

Eve, Sağlık Ekiplerine girmeleri için işaret ederken kaşla-

rını çatarak tele-linke baktı. “Bir devriye arabası göndereceğim- ”

“Bu olayı ve beni devriye polisinin başına atasın diye haber vermedim sana. Elimde bir olay var Dallas, ciddi bir olay. Ya benimle buluş ya da tek başıma devam ederim. Sonra elimdekilerle ve bulduklarımın canlı yayına çıkarım.”

“Lanet olsun, nasıl bir gün olmaya başladı bu. Pekâlâ. Köşede dur, çörek ya da bir şey al ve beni bekle. Ben gelene kadar sakın bir şey yapma. Önce burada halletmem gereken şeyler var.” Derin bir nefes vererek görevlilerin Summerset’i muayene ettiği yere doğru baktı. “Sonra yola çıkıyorum.”

Bağlantıyı kesti ve tele-linki kapatarak cebine koydu. Roarke’in yanına gitti ve kocası sağlık görevlilerini izlerken koluna hafifçe vurmaktan başka ne yapacağını bilemedi. “Kontrol etmem gereken bir şey çıktı.”

“Kaç yaşında olduğunu hatırlayamıyorum. Hiç hatırlayamıyorum.”

“Hey.” Eve bu kez kocasının kolunu sıktı. “İnan bana o uzun süre yatamayacak kadar şirret biri. Bak, eğer yanında kalmamı istersen olaya başkasını gönderebilirim.”

“Hayır, sen git.” Roarke biraz silkindi. “Lanet kediye takılmış. Ve Tanrım, ölebilirdi.” Arkasını döndü ve dudaklarını Eve’in alnına dayadı. “Kendine dikkat et Teğmen. Yaşam kötü sürprizlerle dolu. Bugün bir taneyle daha karşılaşmak istemem.”

★★★

Trafik berbatı ama bu durum aynı zamanda Eve’in ruh haline uygundu. Bozulan bir maksibüs, 75. Cadde’den başlamak üzere göz alabildiğince uzayıp giden bir sıkışıklığa neden olmuştu. Kornalar çalıyordu. Yukarıda trafik-kopterler

hiç durmadan devriye geziyor ve başıboş araçların hava trafiğini de bozmasına engel olmaya çalışıyordu.

Trafik denizinin ortasında beklemekten yorulan Eve sinenini açtı ve hızla bir yan yola döndü. Önce doğuya doğru, sonra açık bir hat bulduğunda tekrar kuzeye doğru ilerledi.

Merkezi aramış ve bir saat kişisel izin kullanacağını bildirmişti. Herhangi bir resmi izin ya da güvenilir bir nedeni olmaksızın, şantajcı bir muhabirin işaret ettiği bir olaya vakit ayıracağını söylemenin anlamı yoktu.

Ama Nadine'in içgüdülerine güvenirdi - bir tazının burnu nasıl tavşan kokusunu alırsa, bu kadının burnu da iyi bir hikâyeyi öyle seçerdi. Yardımcısı Peabody'yi aradı ve Merkez'e gitmek yerine Delancey'de kendisiyle buluşması talimatını verdi.

Cadde boyunca irili ufaklı birçok işyeri vardı. Bölge, kaldırım seviyesini işgal eden ve yukarıdaki apartmanların sakinlerine de hizmet eden soğuk mezciler, kahve dükkânları ve mağazalardan oluşan bir kovani andırıyordu. Fırın yan tarafındaki tamirci dükkânını işleten adama bir şey satarken, tamirci yolun karşısındaki giysi dükkânını işleten ve manavdan meyve almaya gelen kadının Oto-Aşçısını tamir ediyordu.

Düzenli bir sistem, diye düşündü Eve. Kent Savaşları'ndan kalan bazı yaralar hâlâ olsa da bu semt kendini yeniden inşa etmiş, köklü ve oturmuş bir düzene sahipti.

Gece geç saatte yürüyüşe çıkmak isteyeceğiniz bir bölge değildi; ve güneye ya da batıya doğru birkaç sokak sonra evsizlerin ya da uyuşturucu bağımlılarının oluşturduğu o kadar da düzenli olmayan bir sistemle karşılaşabilirdiniz ama sıcak bir yaz sabahı, Delancey'nin bu kısmı sadece hizmet ve servis sektörüydü.

Eve ikinci şeride park etmiş bir nakliye kamyonunun arkasına park etti ve GÖREVDE lambasını yaktı.

Biraz isteksiz bir şekilde aracının serinliğini terk ederek, sıcak ve nemli yaz havasının içine daldı. Burnuna gelen ilk kokular turşu, kahve ve terdi. Seyyar satıcının arabasından yükselen yapay yumurta ve soğan kokusu taşıyan duman, meyve standından gelen hoş kavun kokusunu rahatlıkla bastırıyordu.

Eve köşede durup beklerken kokuyu solumamak için elinden geleni yapıyor, bir yandan da etrafa bakıyordu.

Nadine ya da Peabody görünürde yoktu ama yeşil bir geri dönüşüm tankının önünde, dükkân sahipleri olan üç kişiyle bir Bakım ve Onarım görevlisinin tartıştığını gördü.

Bir gözünü onların üzerinde tutarken Summerset'in durumunu kontrol etmek üzere Roarke'ı aramayı düşündü. Belki de bir mucize olmuştu ve sağlık ekipleri adamın kemiklerini tekrar yapıştırmayı başarmıştı. Belki de Summerset çoktan tatil aracına doğru yola çıkmıştı. Bu sabahki travma nedeniyle de adam üç değil dört hafta izin kullanabilirdi.

Belki Summerset tatildeyken bir Lisanslı Eşe çılgınca âşık olurdu -sonuçta para almadan o ucubeyle seks yapacak başkası çıkmazdı- ve kadınla evlenip Avrupa'ya yerleşebilirdi.

Hayır, Avrupa değil. Orası yeterince uzak olmazdı. Taurus 1'deki Alpha Kolonisi'ne yerleşecek ve Dünya denen bu gezegene bir daha adım atmayacaklardı.

Roarke'ı aramadığı sürece bu küçük fantezinin ince iplerine tutunabilirdi.

Ama sonra aklına Summerset'in gözlerindeki acı ve Roarke'ın elini tutuşu geldi.

Eve derin bir iç geçirerek cep-linkini çıkardı. Cihazı aç-

madan önce dükkân sahiplerinden biri Bakım ve Onarım görevlisini iteledi. Karşılık olarak adam da onu iteledi. Her ne kadar Eve görebilse de Bakım ve Onarım görevlisi savru- lan yumruğu göremedi ve kışının üzerine kaldırırma düştü. Eve linki cebine koyarak kavgayı ayırmak üzere kaldırırma ilerlemeye başladı.

Adamlara birkaç metre kala burnuna bir koku geldi. Ölüm kokusunu başka bir şeyle karşılaştıramayacağı kadar çok duymuştu.

Yaşayanlar kaldırırma yuvarlanmaya başlamıştı. Dükkân- ların önüne çıkan ya da şovu izlemek üzere yürüyüşlerine ara veren insanların tezahüratları ve kınamaları eşliğinde devam ediyorlardı.

Eve rozetini çıkarma zahmetine girmeden üstteki adamı gömleğinden yakaladı ve ayağını hâlâ yerde olan diğer ada- mın göğsüne koydu.

“Bu kadar yeter.”

Dükkân sahibi ufak tefek bir adam olmanın yanı sıra çok atikti. Hızla geri çekildi ve Eve elinde terli bir gömlek parça- sıyla kaldı. Adamın gözlerindeki kan öfkeden kaynaklanıyor- du ama dudağından akan gerçektir. “Bu iş seni ilgilendirmez kadın, o yüzden canın yanmadan ikile.”

“Kadın değil, Teğmen olacaktı.”

Yerdeki adam orada kalmaktan memnun gibi görünüyör- du. Göbekliydi, nefes nefeseydi ve sol gözü çoktan şişmiş ka- panmak üzereydi. Ama Eve, Bakım ve Onarım bölümünün herhangi bir biriminden herhangi bir kişiye karşı sempatisi olmadığından, rozetini çıkarırken ayakkabısını adamın göğ- sünden kaldırmadı.

Dükkân sahibine gülümserken birçok dişinin görünmesi-

ne özen gösterdi. “Kimin canının yanacağına dair bahse girelim mi? Şimdi geri çekil ve çeneni kapa.”

“Polis ha. İyi. Bu pisliği hapse atmanız lazım. Ben vergilerimi ödüyorum.” Adam ellerini havaya kaldırdı ve ringde dolaşan bir boksör gibi destek için kalabalığa doğru döndü. “Tonla vergi ödüyoruz ve bunun gibi pislikler gelmiş bizi taciz ediyor.”

“Bana saldırdı. Şikâyetçiyim.”

Eve ayağının altındaki adama ters bir bakış attı. “Kapa çeneni. Senin adın ne?” dedi dükkân sahibine işaret ederek.

“Remke. Waldo Remke.” Yaralı ellerini yumruk yapmış, dar kalçalarına dayandı. “Ben de şikâyetçiyim.”

“Evet, evet tamam. Burası senin mi?” Eve arkadaki meze dükkânını işaret etti.

“On sekiz senedir benim, ondan önce de babamındı. Vergilerimizi ödüyoruz ve- ”

“O kısmı anladım. Bu geri dönüşüm tankı senin mi?”

“O tank için değerinin yirmi katını ödedik. Ben, Costello ve Mintz.” Yüzünden ter akarken başparmağıyla arkasında duran iki adamı işaret etti. “Ve sürekli arızalanıyor. Kokuyu alıyor musun? Şu lanet kokuyu alıyor musun? Böyle berbat bir koku varken kim dükkânımıza gelip müşterimiz olmak ister? Son altı haftadır üç kez Bakım ve Onarım’ı aradık. Hiçbir bok yaptıkları yok.”

Kalabalıktan onaylayıcı mırıltılar ve homurtular yükseldi ve galeyana gelenlerden biri bağırdı: Faşistlere ölüm!

Boğucu sıcak, berbat koku ve çoktan dökülen kan gibi uygun bir ortam varken, Eve çevre sakinlerinden oluşan bu zararsız kalabalığın bir anda bir çeteye dönüşebileceğini biliyordu.

“Bay Remke sizin de Bay Costello ve Bay Mintz’in de biraz geri çekilmesini istiyorum. Ve sizler de... gösteri bitti, dağılın.”

Eve arkasından gelen ve sadece kaldırıma değen polis ayakkabılarının çıkarabileceği hızlı ayak seslerini duydu. “Peabody,” dedi dönmeden, “bir ip bulup adamı asmadan önce şu kalabalığı dağıt.”

Nefes nefese olan Peabody, Eve’in yanında durdu. “Evet efendim. Hepinizin dağılmasını istiyoruz. Lütfen herkes kendi hayatına dönsün.”

Polis üniformasının görüntüsü, her ne kadar üniforma sıcaktan biraz dağılmış olsa da kalabalığın çoğunu kendi işinin başına döndürmeye yetti. Peabody kaldırımdaki koşusu sırasında biraz kaymış olan güneş gözlüğünü ve şapkasını düzeltti.

Genç kadının kare yüzü terden biraz parlıyordu ama gözlük camının arkasındaki koyu renk gözleri dikkat kesilmişti. Bakışlarını geri dönüşüm tankına sonra da Eve’e çevirdi.

“Teğmenim?”

“Evet. Adın,” dedi, ayakkabısını Bakım ve Onarım’dan gelen görevlinin göğsüne hafifçe vurarak.

“Larry Poole. Bakın, Teğmen, ben sadece işimi yapıyorum. Bir tamir çağrısını cevaplamak üzere buraya geldim ve bu adam üzerime gelmeye başladı.”

“Buraya ne zaman geldin?”

“On dakika olmamıştır. Adi herif saldırmadan önce bana tanka bakma fırsatı bile vermedi.”

“Şimdi bakacaksın. Ve sen de bela çıkarmayacaksın,” dedi Eve, Remke’ye dönerek.

“Şikâyetçi olacağım.” Remke kollarını kavuşturdu ve

Eve'in Poole'u yerden kaldırmasını izlerken dudaklarını büzdü.

“Buraya her türlü pisliği atıyorlar,” diye başladı Poole. “Asıl sorun bu, anlıyor musunuz? Uygun hazneleri kullanmıyorlar. Eğer organik çöpü organik olmayanların arasına atarsan bütün her şey mahvolur.” Topallayarak geri dönüşüm tankına doğru gitti ve elinden geldiğince ağır hareketlerle filtre maskesini taktı. “Tek yapmaları gereken talimatlara uymak ama yapıyorlar mı? Hayır, sadece beş dakikada bir şikâyet çağrısında bulunuyorlar.”

“Kilit nasıl çalışıyor?”

“Kodu var. Bilirsin işte, belediyeden kiralyorlar ve ekipler kodları takip ediyor. Tarayıcım kodu giriyor, sonra... Lanet olsun, bu kilit bozulmuş.”

“Sana bozulduğunu söylemiştim.”

Poole doğruldu ve morarmış gözleriyle Remke'ye doğru baktı. “Kilit de kod da kurcalanmış. Çocuklar bazen böyle işler yapıyor. Benim hatam mı yani? Çocukların bir şeyi neden yaptığını kim bilebilir zaten? Herhalde dün gece kilidi bozmuşlar... kokuya bakılırsa da içeri kedi ölüsü gibi bir şey atmışlar.”

“Sırf sizin kilitleriniz çocuklar tarafından bozulabiliyor diye ben para ödeyemem,” dedi Remke.

“Bay Remke,” diye uyardı Eve. “Yeter. Kilit açık mı? Mühür yok mu yani?” diye sordu Poole'a.

“Evet. Şimdi temizlik için ekibi de çağırمام gerekecek. Lanet olası veletler.” Adam kapağı açmak üzere uzandı ama Eve hızlıca eline vurdu.

“Geri çekilir misin lütfen? Peabody?”

Koku çoktan midesini bulandırmaya başlamıştı ama Pea-

body birazdan daha da kötü olacağını biliyordu. “Keşke gelirken yolda o kızarmış yumurtalardan yemeseydim.”

Eve tankın kapağına uzanırken başını yardımcısına doğru salladı. “O pisliklerden mi yiyorsun? Derdin ne senin?”

“Aslına bakarsan oldukça iyiler, gerçekten. Ve pratik bir atıştırma.” Peabody derin bir nefes aldı ve tuttu. Başını salladı. Birlikte ağır kapağı kaldırdılar.

Ölüm kokusu dışarı doğru yayıldı.

Kız tankın organik bölümüne sıkıştırılmıştı. Yüzünün sadece yarısı görünüyordu. Eve kızın gözlerinin yeşil olduğunu seçebildi - keskin ve parlak bir yeşil.

Ve çok gençti, muhtemelen de çok güzel.

Ölüm, sıcakta iyice demlenmişti ve kızın berbat bir şekilde şişmesine neden olmuştu.

“Oraya ne koymuşlar böyle?” Poole parmak uçlarında yükselerek tankın içine baktı. Sonra sendeleyerek geriye doğru çekildi.

“Merkeze haber ver Peabody. Nadine yolda. Trafikte sıkışıp kalmıştır, yoksa çoktan burada olurdu. Onu ve kamerasını uzak tut. Karşı çıkmaya çalışacaktır ama bu tarafın kordon altında kalmasını istiyorum.”

“Orada biri var.” Remke’nin yüzündeki bütün öfke geçmişti. Eve’e korku dolu gözlerle bakıyordu. “Bir insan.”

“İçeri girmenizi istiyorum Bay Remke. Hepinizin. Kısa bir süre sonra sizinle konuşacağım.”

“Bakmak istiyorum.” Remke konuşmaya devam etmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. “Eğer buradan, mahalleden biriye, tanırım... Eğer yardımı olacaksa, bakabilirim.”

“Zor olacak,” dedi Eve ama adama başıyla onay verdi.

Remke bembeyaz kesilmiş yüzüyle tanka yaklaştı ve içine baktı. Bir an gözlerini kapadı, dişlerini sıktı, sonra tekrar açtı. Yüzünde en ufak bir renk kalmamıştı.

“Rachel.”

Öğürmemek için kendini tuttuğu belli oluyordu ve geriye doğru sendeledi. “Ah, Tanrım. Tanrım. Rachel... soyadını bilmiyorum. O, Tanrım, yüce Tanrım, yolun karşısındaki 7/24’te çalışıyordu. Daha çocuktü.” Adamın yanaklarından aşağı gözyaşları akmaya başlamıştı, göstermemek için arkasını döndü. “Yirmi, en fazla yirmi bir olmalı. Üniversite öğrencisi. Sürekli ders çalışırdı.”

“İçeri gidin Bay Remke. Onunla artık ben ilgileneneğim.”

“O daha bir çocuktü.” Remke elleriyle yüzünü sildi. “Nasıl bir hayvan bir çocuğa böyle bir şey yapabilir?”

Eve ona her çeşit hayvan olduğunu, doğadaki her şeyden daha ölümcül ve vahşi birçok çeşit hayvan olduğunu söyleyebilirdi. Ama Poole’a doğru ilerlerken hiçbir şey söylemedi.

“Hadi, içeri girin.” Elini Poole’un omzuna koydu. “İçerisi daha serindir. Biraz su için.”

“Peabody, olay yeri çantası arabada.”

Eve cesede dönerek kayıt cihazını yakasına yerleştirdi. “Pekâlâ Rachel,” diye mırıldandı. “İşe koyulalım. Kayıt. Kurban kadın, beyaz, yaklaşık yirmi yaşında.”

Olay yeri şeritleri çekilmişti ve çağrıya cevap veren polis memurları meraklıları şeritlerin gerisinde tutuyordu. Eve cesedi, geri-dönüşüm tankını ve civar alanı kaydettiğinde koruyucu malzemeye mühürlendi ve tankın içine girmek üzere hazırlanmaya başladı.

O sırada sokağın sonunda Kanal 75 karavanını gördü. Nadine'in etrafa duman saçıyor olduğunu düşündü - ve kesinlikle sıcakla uzaktan yakından bir ilgisi yoktu. Ama sırasını beklemek zorundaydı.

Sonraki yirmi dakika oldukça kötüydü.

"Efendim." Eve tanktan çıkarken Peabody bir şişe su uzattı.

"Sağ ol."

Eve nefes almadan yarım litre su içse de ağzındaki ölüm tadını geçiremedi. İkinci bir su şişesiyle ellerini yıkadı. "İçerdekilerden gözünü ayırma." Başıyla dükkânı işaret etti. "Ben önce Nadine'le ilgileneceğim."

"Kimlik tespiti yapabildin mi?"

"Parmak izleri çıktı. Rachel Howard, Columbia Üniversitesi'nde yarı zamanlı öğrenci." Eve yüzündeki teri sildi. "Remke yaşı konusunda haklıymış. Yirmi. Çıkarıp morga gönderin," diye ekledi. "Ölüm sebebini belirleyemedim, ölüm zamanını bile belirleyemedim, içerde resmen pişmiş."

Eve başını çevirip, tanka doğru baktı. "Olay yeri inceleme ekibi ne bulacak bakalım, sonra kızı adli tabibin ellerine bırakacağız."

"Civardaki sakinlerle görüşmelere başlayalım mı?"

"Ben Nadine'le görüştükten sonra başlayacağız."

Eve boş şişeyi Peabody'ye attıktan sonra kaldırımında aşağı doğru ilerlemeye başladı. Olayı izleyen meraklılardan biri ona seslenmeye yeltense de Eve'in yüzündeki ifadeyi gördüğünde vazgeçti.

Nadine karavandan dışarı fırladı. Çekime hazır görünüyordu ve insanın üzerine atlayacak bir kediyi andırıyordu. "Lanet olsun sana Dallas, beni daha ne kadar uzak tutabileceğini düşünüyorsun?"

“Ne kadar gerekiyorsa o kadar. O fotoğraf çıktılarını görmem lazım. Ve sorgulama için Merkez’e gelmeni istiyorum.”

“İstiyorsun demek? Peki sence senin isteklerin umurumda mı şu anda?”

Eve için çok zor bir sabah olmuştu. Deli gibi terliyordu, berbat kokuyordu ve o kadar keyifle ettiği kahvaltıyı mide-sinde tutmak için çaba harcıyordu. Başka birinin ölümünü daha yakından görme umuduyla toplanan kalabalık sayesinde işlerini ikiye katlayan seyyar satıcının arabasından yükselen dumanlar, zaten ağır olan havaya iyice yağlı bir katman daha eklemişti.

Eve, manikürlü güzel elinde bir fincan buzlu kahveyle bir bahar sabahı kadar taze görünen Nadine’e bakarken öfkesini daha fazla bastırmak istemedi bile.

“Pekâlâ. Sessiz kalma hakkın var- ”

“Ne? Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?”

“Sana haklarını okuyorum. Bir cinayet davasında önemli bir şahitsin. Sen.” Eve polislerden birini çağırdı. “Bayan Furst’e haklarını oku ve kendisine Merkez’e kadar eşlik et. Sorgulama için biraz bekletilecek.”

“Seni adi sürtük.”

“Evet biliyorum.” Eve arkasını döndü ve adli tabiple görüşmek üzere olay yerine doğru ilerledi.